

DECIZIA nr. 342/2012
privind solutionarea contestatiei formulata de
X
inregistrata la D.G.F.P.-M.B. sub nr. x

Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti, prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de Administratia Finantelor Publice Sector 2, cu adresele nr. x, inregistrate la DGFP-MB sub nr. x, asupra contestatiei formulata de **X** cu sediul in x.

Obiectul contestatiei, inregistrata la Administratia Finantelor Publice Sector 2 sub nr. x, il constituie deciziile referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. x emise de AFP Sector 2 prin care s-au stabilit accesorii in suma totala de x lei.

Din totalul obligatiilor de plata stabilite in sarcina sa, fundatia contesta suma de **x lei** reprezentand accesorii aferente TVA.

Avand in vedere prevederile art. 205 alin.(1), art. 207 alin. (1) si art.209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, coroborate cu pct. 3.9 din OPANAF nr. 2137/2011, Directia Generala a Finantelor Publice a Municipiului Bucuresti este investita sa se pronunte asupra contestatiei formulata de **X**.

Din analiza documentelor aflate la dosarul cauzei, s-au constatat urmatoarele:

I. In sustinerea contestatiei, fundatia a prezentat urmatoarele argumente:

1. Potrivit Incheierii nr. x pronuntata de Judecatoria Sectorului 2 Bucuresti la data de 16.01.2008, fundatia si-a modificat sediul social din x.

La data de 28.05.2012, urmare popririi unor sume si urmare solicitarii exprese, AFP Sector 2 a comunicat decizia de impunere nr. x in temeiul careia a avut loc executarea silita conform Titlului executoriu nr. x, comunicat tot la data de 28.05.2012.

Fundatia invoca dispozitiile art. 131 din Codul de procedura fiscala, cu privire la prescriptia dreptului de a cere executarea silita.

Organele de executare silita au executat silit fundatia dupa data de 01.01.2011, cand dreptul de a cere executarea silita era deja prescris.

De asemenea, contestatara invoca prevederile art. 44 si art. 45 din Codul de procedura fiscala, subliniind ca actele administrative pentru care nu a fost respectata procedura de comunicare nu sunt opozabile contribuabililor si nici nu produc efecte juridice.

2. Referitor la fondul cauzei supusa solutionarii, dobanzile si penalitatile invocate de organele fiscale au in vedere debite reprezentand TVA, avand scadente pana la data de 26.01.2004, care au fost achitate integral pana la data de 17.07.2006.

In concluzie, fundatia solicita anularea deciziei de impunere contestata.

II. Prin deciziile referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. x emise de AFP Sector 2 au fost calculate accesorii aferente TVA in suma de x lei.

III. Fata de constatările organului fiscal, sustinerile societatii, reglementarile legale in vigoare pentru perioada verificata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

Cauza supusa solutionarii este daca fundatia datoreaza accesoriile aferente TVA in suma de x lei stabilite in sarcina sa, in conditiile in care argumentele acesteia nu sunt de natura sa modifice situatia existenta in baza de date a organului fiscal.

In fapt, Administratia Finantelor Publice Sector 2 a emis, in baza evidentei pe platitor, deciziile referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. x, prin care au fost calculate accesorii aferente TVA in suma de x lei.

In drept, potrivit art. 22, art. 108, art. 115, art. 116 si art. 121 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata si pct. 107.1 din Normele metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 1050/2004, in vigoare pana la data de 31.12.2005:

„**Art. 22** - Prin obligatii fiscale, in sensul prezentului cod, se intelege:

a) obligatia de a declara bunurile si veniturile impozabile sau, dupa caz, impozitele, taxele, contributiile si alte sume datorate bugetului general consolidat;

b) obligatia de a calcula si de a inregistra in evidentele contabile si fiscale impozitele, taxele, contributiile si alte sume datorate bugetului general consolidat;

c) obligatia de a plati la termenele legale impozitele, taxele, contributiile si alte sume datorate bugetului general consolidat. (...)»

« **Art. 108 - (3)** Titlul de creanta este actul prin care se stabileste si se individualizeaza creanta fiscala, intocmit de organele competente sau de persoanele indreptatite, potrivit legii. »

Norme metodologice:

« **107.1. Titlul de creanta este actul prin care, potrivit legii, se stabileste si se individualizeaza obligatia de plata privind creantele fiscale,** intocmit de organele competente sau de alte persoane indreptatite potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

a) decizia de impunere emisa de organele competente, potrivit legii;

b) declarația fiscală, angajamentul de plată sau documentul întocmit de plătitor prin care acesta declară obligațiile fiscale, în cazul în care acestea se stabilesc de către plătitor, potrivit legii. »

„**Art. 115 (1)** Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, **se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.**”

„**Art. 116 (1)** Dobânzile se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.”

„**Art. 121 (1)** Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere de 0,6% pentru fiecare lună și/sau pentru fiecare fracțiune de lună de întârziere, începând cu data de întâi a lunii următoare scadenței acestora până la data stingerii acestora inclusiv. Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor. »

Se retine ca prevederi legale similare au existat pe întreaga perioadă supusă impunerii, anterioară datei de 01.01.2006, când potrivit art. IV din Legea nr. 210/2005:

« Art. IV. - (1) La data de 1 ianuarie 2006 se abrogă art. 120*) din Codul de procedură fiscală.

(2) În toate actele normative în care se face referire la noțiunile de dobânzi și/sau penalități de întârziere aceste noțiuni se înlocuiesc cu noțiunea de majorări de întârziere.”

*) Art. 120 a devenit în forma republicată art. 121.

Având în vedere prevederile legale de mai sus, rezulta obligația contribuabililor de a depune la termen declarațiile fiscale, în care să evidențieze cuantumul obligației fiscale, acestea reprezentând titluri de creanță prin care se stabilește și se individualizează obligația de plată privind creanțele fiscale, organul fiscal având obligația de a le înregistra în baza sa de date.

Totodată, au obligația de a plăti distinct, la termenele legale, impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat stabilite și individualizate prin declarațiile depuse. În situația în care obligațiile fiscale legal datorate nu sunt achitate în termen, datorează dobânzi și penalități de întârziere, respectiv majorări de întârziere, din momentul scadenței și până în momentul stingerii sumelor datorate, în virtutea principiului de drept accesorium sequitur principale.

În speta, întrucât fundația nu a achitat integral și la termen obligațiile fiscale datorate conform declarațiilor depuse, organul fiscal a aplicat prevederile legale referitoare la ordinea de stingere a creanțelor fiscale și a calculat obligații fiscale accesorii.

De asemenea, din documentele existente la dosarul cauzei si din fisa sintetica pe platitor, rezulta ca AFP Sector 2 nu a stabilit debite noi, ci a calculat accesorii numai asupra sumelor declarate de fundatie prin deconturile de TVA.

Mai mult, insasi contestatara recunoaste prin contestatia formulata ca achitat cu intarziere obligatiile de plata reprezentand TVA :

« Pe fond, dobanzile si penalitatile de intarziere invocate de organele fiscale au in vedere urmatoarele debite reprezentand taxa pe valoarea adaugata :

x

„Acele debite au fost achitate integral, dupa cum urmeaza:

x

Nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a cauzei motivatia contestatarei potrivit careia a achitat integral obligatiile de plata datorate, cata vreme, conform dispozitiilor legale, obligatiile de plata trebuie achitate nu numai integral, ci si **la termenul de scadenta**, nerespectarea acestui termen conducand, in mod automat, la calculul de accesorii.

In ceea ce priveste invocarea exceptiei prescriptiei dreptului de a cere executarea silita, se retine ca **decizia de impunere contestata reprezinta un titlu de creanta prin care organul fiscal a stabilit si individualizat obligatiile fiscale accesorii aferente TVA si nu un act administrativ fiscal emis in cadrul procedurii de executarea silita a obligatiilor fiscale**. Astfel ca, nu prezinta relevanta invocarea de catre fundatie a dispozitiilor art. 131 din Codul de procedura fiscala, intrucat acestea se refera expres la dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, iar, in speta, nu sunt aplicabile dispozitiile capitolului VIII „Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită” din Codul de procedura fiscala.

Cum obiectul contestatiei solutionata pe cale administrativa il pot reprezenta numai titlurile de creanta fiscala, nu si actele emise in cadrul procedurii de executare silita, rezulta ca organul de solutionare a contestatiei nu se poate pronunta asupra exceptiei prescriptiei unui act de executare silita, invocata de contestatara, aceasta revenindu-i instantei judecatoresti competenta in cazul contestatiei la executare, reglementata de art. 172 – 174 din Codul de procedura fiscala, republicat.

Trebuie subliniat si faptul ca prin contestatia formulata, fundatia nu a adus niciun argument privind modul de calcul al accesoriilor contestate. Mai mult, asa cum am aratat anterior, recunoaste ca a achitat cu intarziere obligatiile de plata reprezentand taxa pe valoarea adaugata.

De altfel, potrivit dispozitiilor art. 213 alin. 1 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata :

« **Art. 213 (1)** In soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face in raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. **Soluționarea contestației se face in limitele sesizării.** »

Avand in vedere cele mai sus aratate, urmeaza a se respinge ca neintemeiata contestatia formulata de **X** cu privire la suma de x lei stabilita prin deciziile referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. x emise de AFP Sector 2.

Pentru considerentele aratate si in temeiul pct. 107.1 din Normele metodologice de aplicare aprobate prin HG nr. 1050/2004, art. 22, art. 108, art. 115, art. 116, art. 121, art. 213 alin. 1 si art. 216 alin 1 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare

DECIDE

Respinge ca neintemeiata contestatia formulata de **X** cu privire la suma de x lei stabilita prin deciziile referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. x emise de AFP Sector 2.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Tribunalul Bucuresti.